

Дівчина на ім'я Самсон

КУПИТИ

Молода жінка на ім'я Дебора Самсон наважується визначати власну долю під час Війни за незалежність США. Ще дівчинкою Дебора була змушена стати служницею. І відтоді вона жадала життя, сповненого свободи та пригод.

Коли американські колоністи починають боротьбу за незалежність, Дебора вступає до лав Континентальної армії та незабаром опиняється віч-на-віч із жахами війни.

Поки дівчина бореться за свободу своєї країни, вона мусить боротися і за те, щоб зберегти власну таємницю. Однак це нелегко, адже в її житті з'являється дивовижне кохання, яке вона не ладна заперечувати.

Перебіг історії людства

15 БЕРЕЗНЯ 1770 РОКУ

Зима почала відступати, але до літа було ще далеко, і кінь, на якому ми їхали, поволі пробирався талою вибоїстою дорогою, опутивши голову й похитуючись. Священник, який сидів попереду мене, затуляв мене від прохолодного подиху ранку, але я притискала до нього у розпачі, не звертаючи уваги на приземкуваті хати та голі гілки, що тягнулися до неба в очікуванні весни. Я щільніше підіткнула спідниці, прикриваючи коліна: сукня була мені замала, а вовняні панчохи завеликі, тому між ними й подолом залишалася смужка шкіри, яка терлася об кінські боки на кожному кроці. Я мала на собі увесь свій одяг, а через плече висіла торба, де лежали ковдра, гребінець і Біблія, що колись належала моїй матері.

— Ти вмієш читати, Деборо? — запитав преподобний Сильванус Конант.

Він кинув це питання через плече, наче крихту пташці.

Преподобний не говорив до мене, відколи ми вирушили в дорогу, і я вже подумала, що краще не відповідати.

Коли він відвідував удову Тетчер, то був добрим до мене, але сьогодні я на нього сердилася. Він прийшов, щоб забрати мене. Я більше не потрібна вдові Тетчер, і знову доводиться переїжджати. Я знала, що не сумуватиму за її ляпасами, суворою критикою чи нескінченними дорученнями, результатом яких вона була вічно невдоволена, але також я не була певна, що мої нові умови життя виявляться кращими.

Відтепер я житиму в родині. У чужій. Моєї родини більше немає, її розвіяло вітром і розкидало по землі.

Брати та сестра десь комусь прислужували. Мати не змогла нас прогодувати. Вона ледве могла прогодувати себе. Я вже кілька років не бачилася з нею, а тепер, перебравшись до Міддлборо, навряд чи побачу знову.

— Так, я дуже добре вмію читати, — усе ж відповіла я. Краще було розмовляти, ніж занурюватися з головою у власний розпач. — Мама навчила мене, ще коли мені було чотири роки.

— Справді? — перепитав він.

Кінь під нами недовіжливо заіржав. Я відсунулася, намагаючись не надто притискатися до свого супутника, але сидіти на спині старої кобили було незручно, до того ж я не звикла так подорожувати.

— Мама казала, що читання у мене в крові. Вона — правнучка Вільяма Бредфорда. Ви знаєте Вільяма Бредфорда? Він був на борту «Мейфлавера»!. Люди обрали його своїм губернатором.

Я відчула потребу захистити матір, бодай через те, що таким чином захищу себе.

— Так, я знаю про нього. Це спадщина, якою ти можеш пишатися.

— Прізвище мого батька — Самсон. На борту «Мейфлавера» був іще — один Самсон. Генрі Самсон. Мама казала, що він прибув до Нового світу геть самісінький.

— Він, мабуть, був дуже хоробрим.

— Так. А от мій батько не такий хоробрий.

Преподобний Конант не заперечував, і я поринула у сором'язливе мовчання, збентежена своїм зізнанням.

— Ти знаєш Біблію? — запитав він, ніби пропонуючи мені спокуту.

— Так. І катехізис вивчила напам'ять.

— О!

— Я почала декламувати запитання й відповіді, які були сформульовані на Асамблеї богословів!.

— Боже мій, дитинко! — перервав мене преподобний після кількох хвилин рецитуння.

Я зупинилася на півслові. Вдову Тетчер не вражали мої досягнення. Вона насварила б мене за погорду.

І я очікувала, що преподобний зробить те саме.

— Це похвально, — сказав він натомість. — Навіть дивовижно.

— Я можу продовжити, — запропонувала я, покусуючи губи, аби приховати власне задоволення. — Я все це знаю.

— А писати вмієш? — запитав він.

Я завагалася, злегка похнюпившись. Читати мені було легше, ніж писати, і вдова Тетчер хотіла, щоб я читала їй — іноді годинами, — а от до того, щоб я шкрябала літери, вона не проявляла жодного зацікавлення.

— Умію, — сказала я. — Але пишу не так добре, як читаю. Просто потрібно більше практикуватися.

— Одна справа — читати чужі думки. Геть інша — висловлювати свої. Та й папір дорогий, — зауважив преподобний.

— Так. І в мене немає грошей.

Я здивувалася, що він узагалі про це запитав. Адже я була дівчинкою, та ще й служницею, але його запитання вселило в мене надію.

— Як ви вважаєте, Томаси дозволять мені ходити до школи? — поцікавилась я.

Настала його черга вагатися.

— Місис Томас дуже потребує допомоги.

Я зітхнула без особливого здивування. До школи я не піду.

— Але я можу приносити тобі книжки, якщо захочеш, — запропонував преподобний.

Від подиву я ледь не впала з коня.

— Які саме? — запитала я, хоча мені було однаково.

Біблія, катехізис, колекція карт і щоденників, що належали колись преподобному Тетчеру, були єдиними книгами в будинку вдови Тетчер. Я читала старшій жінці вголос усі ці тексти, навіть щоденники, хоча вони здебільшого були заповнені самими проповідями.

Сторінки зі щоденників Вільяма Бредфорда, переписані рукою моєї матері, були значно цікавішими. Проте мені дуже хотілося чогось нового.

— А які книжки ти хотіла б прочитати? — запитав преподобний.

— Оповідання. Я люблю читати історії. Пригодницькі.

— Гарзд. Я також принесу папір і чорнило, щоб ти могла попрактикуватися в письмі. Можеш писати листи.

— А кому я писатиму?

Рекомендована література

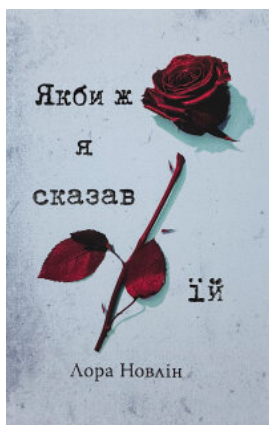
Убивство на полі для гольфу

Шукачі мушель

Останній лист

Якби ж я сказав їй

Найдорожче в житті

Перейти до категорії
Романи

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ